

Operacja Gladio - Historia teatru dla gojów

/jpg:

Fenicjanie/zydzi zawsze stoja z boku by nie rozpoznać ich jako rządzących światem, wszystkie kraje rosja chiny usa i inne, sa kierowane, tworza Teatr dla mas dla gojów jednak zabijają Ludzi na prawdę.

===

<https://iaindavis.com/operation-gladio-false-flag-evidence/>

Iain Davis

The Disillusioned Blogger

- [Dom](#)
- [Myśleć](#)
- [Aktualności](#)
- [Książki](#)
- [Wywiady](#)
- [Wesprzyj moją pracę](#)
- [O mnie](#)
- [RSS](#)
- [Lustro IPFS](#)

Operacja Gladio – niezbité dowody na sponsorowany przez rząd fałszywy terrorizm.

TEMATY:[geopolityka](#)[Operacja Gladio](#)[sponsorowany terrorizm](#)[terrorizm](#)[wojna z terroryzmem](#)

Operation Gladio: Hard Evidence of Government Sponsored False Flag Terrorism

⊕ In This Together

Opublikowane przez: [Iain Davis](#) 12 maja 2018 r.

Operacja Gladio została formalnie ujawniona w 1990 roku przez włoskiego premiera Giulio Andreottiego w oficjalnym oświadczeniu dla włoskiego parlamentu. Do tego czasu Gladio zostało już ujawnione w sądach i gdzie indziej, ale „oficjalne” rewelacje Andreottiego szeroko ujawniły nieprzyjemną rzeczywistość. Włoskie śledztwa w sprawie „lat [ołowiu](#) ” [ujawniły udział NATO w serii terrorystycznych okrucieństw, które miały miejsce we Włoszech w latach 50. do 80. Obejmowały one zamachy bombowe, zabójstwa, porwania i masowe strzelaniny dokonywane przez organizacje terrorystyczne. Nie ma wątpliwości, że elementy w ramach głębokiego państwa NATO rutynowo stosowały terroryzm pod fałszywą flagą w celu kontrolowania i manipulowania opinią publiczną oraz kształtowania polityki.](#)

To nie są spekulacje „zwarowanych [zwolenników teorii spiskowych](#) ”, to udowodniony, dobrze udokumentowany fakt historyczny.

Francuski ruch oporu

Po zakończeniu II wojny światowej zarówno amerykańskie, jak i brytyjskie agencje wywiadowcze obawiały się możliwej inwazji na Europę Zachodnią przez Rosję Sowiecką. Bazując na swoim doświadczeniu w zakresie wspierania komórek oporu walczących z okupacją niemiecką podczas wojny, amerykańskie Biuro [Służb Strategicznych](#) (OSS – poprzednik CIA) i brytyjskie [Specjalne Kierownictwo Operacji](#) (SOE – które ostatecznie zostało wchłonięte przez brytyjską zagraniczną agencję wywiadu wojskowego MI6) utworzyły szereg tajnych jednostek wojskowych w całej Europie.

Niektóre z tych tak zwanych jednostek paramilitarnych „pozostających w tyle” zostały zbudowane wokół grup oporu, które już istniały, zwłaszcza w krajach skandynawskich. Gdzie indziej tworzone nowe jednostki, wykorzystując lokalne zasoby i aktywistów, często włączając skrajnie prawicowych ekstremistów. Ani OSS, ani SOE nie były przeciwne wykorzystywaniu neonazistowskich terrorystów jako agentów. Komunizm był postrzegany jako większe zagrożenie. Jego państwowy ateizm zagrażał Kościołowi rzymskokatolickiemu, marksizm zagrażał kapitalizmowi, a władza banków i jego przywiązanie do międzynarodowego socjalizmu (proletariackiego internacjonalizmu), skupione na walce klasowej, zagrażały hierarchii zachodniego establishmentu. Bardziej niż sam Związek Radziecki, to potencjalne rozprzestrzenianie się ideologii komunistycznej zaczęło być postrzegane jako główne zagrożenie. Coś, czemu należy się przeciwstawić za wszelką cenę.

Wernher von Braun

Kooptacja nazistowskiej wiedzy technologicznej i naukowej została umożliwiona dzięki [Operacji Paperclip](#). Najlepsi nazistowscy naukowcy, agenci wywiadu, inżynierowie i stratedzy wojskowi zostali chronieni przed ściganiem lub przesiedleni do USA i innych miejsc. Zatwierdzona przez prezydenta Trumana w 1946 r., który zastrzegł, że nie należy kooptować żadnych zaangażowanych narodowych socjalistów, tajna operacja mimo wszystko wspierała wielu żarliwych nazistów. Na przykład Wernher von Braun, który został dyrektorem Centrum Lotów Kosmicznych im. Marshalla NASA, został zidentyfikowany jako „potencjalne zagrożenie dla bezpieczeństwa” w 1947 r. i był uważany za entuzjastycznego nazistę. Jednak aby ominąć

ograniczenia Trumana, Agencja Celów Wywiadowczych Departamentu Wojny (JIOA) po prostu zmieniła jego akt, aby brzmiał „nie ma żadnych negatywnych informacji na ten temat”. Około szesnastuset czołowych nazistów wyemigrowało do USA, aby wesprzeć wysiłki Zachodu w zimnej wojnie.

Operacja Paperclip nie była jedyną deską ratunku dla narodowych socjalistów. Obawy Zachodu dotyczące potencjalnego zagrożenia ze strony Związku Radzieckiego skłoniły ich do współpracy z podejrzanymi zbrodniarzami wojennymi, nazistami o twardych poglądach i innymi zradykalizowanymi grupami na wiele różnych sposobów. Na przykład przywódca nazistowskiego wywiadu Reinhard Gehlen był wspierany w utrzymaniu kontroli operacyjnej nad siatką szpiegowską nazistów działającą w ZSRR

Obejrzyj wideo z postu tutaj:

Innym godnym uwagi rekrutem był [Licio Gelli](#), który stał na czele elitarniej, neofaszystowskiej loży masońskiej „[Propaganda Due](#)” (P2). Członkostwo w P2 składało się z czołowych globalistów i osobistości establishmentu, w tym „dowódców sił zbrojnych, szefów tajnych służb, szefów policji, generałów, admirałów, redaktorów gazet, potentatów medialnych, czołowych dyrektorów biznesowych i bankierów”. Gelli, który był odpowiedzialny za tortury i morderstwa setek jugosłowiańskich partyzantów podczas wojny, został podwójnym agentem CIA i KGB i odegrał kluczową rolę w tworzeniu skrajnie prawicowych i skrajnie lewicowych organizacji terrorystycznych. Był współpracownikiem i powiernikiem Benito Mussoliniego, Gelli miał oszałamiające powiązania z globalną elitą władzy. Na przykład był „bliskim przyjacielem papieża Pawła VI, Juana Perona z Argentyny, przyszłego prezydenta Włoch Silvio Berlusconi i libijskiego dyktatora Muammara Kaddafiego, oprócz wielu innych globalnych wpływowych osób.

Podczas gdy świat oglądał [procesy norymberskie](#), które rzekomo doprowadziły nazistowskich zbrodniarzy wojennych przed „sprawiedliwość”, Gelli był wśród tych, którzy pracowali z zachodnim wywiadem i innymi potężnymi instytucjami, aby ułatwić ucieczkę nazistom uważanym za zbyt cennych, aby ich osądzać. Na przykład, korzystając z paszportów dostarczonych przez Watykan, Gelli współpracował z Gehlenem w celu ustanowienia „ścieżki [szczurów](#)”, która przemyciała nazistów do względnego bezpieczeństwa Ameryki Środkowej i Południowej. Zachodnie agencje wywiadowcze dobrze wykorzystywały swoje talenty. Na przykład Klaus Barbie („rzeźnik z Lyonu”) został zwerbowany przez 66. Oddział Korpusu Kontrwywiadu Armii USA (CIC). Ze swojego domu w Boliwii później doradzał wielu rządów, jak tworzyć szwadrony śmierci z morderczym sukcesem w Chile, Argentynie, Salwadorze i gdzie indziej.

Liczne jednostki pozostające w tyle składały się z mieszanki tajnych agentów wywiadu zagranicznego (szpiegów), agentów krajowych agencji wywiadowczych, byłych wojskowych i

pracowników służb bezpieczeństwa, wolontariuszy i terrorystów. Historycy, komentatorzy geopolityczni i oficjalne sprawozdania zaczęły zbiorczo odnosić się do koordynacji tych różnych tajnych sił, używając kryptonimu „[Operacja Gladio](#)”.

[Wpis w Wikipedii na temat operacji Gladio](#) w dużej mierze ujawnia oficjalny zapis operacji: „*Działając w całym NATO, a nawet w niektórych krajach neutralnych, takich jak Hiszpania, przed jej przyjęciem do NATO w 1982 r., Gladio było początkowo koordynowane przez Tajny Komitet Związku Zachodniego (CCWU), założony w 1948 r. Po utworzeniu NATO w 1949 r. CCWU zostało zintegrowane z „Tajnym Komitetem Planowania” (CPC), założonym w 1951 r. i nadzorowanym przez SHAPE (Naczelną Kwaterę Główną Sojusznicznych Sił w Europie), przeniesionym do Belgii po oficjalnym wycofaniu się Francji z wojskowej organizacji NATO – ale nie z NATO – po czym nie nastąpiło rozwiązanie francuskich ruchów paramilitarnych pozostających w tyle.*

Istnienie tych tajnych jednostek NATO pozostawało pilnie strzeżoną tajemnicą przez całą zimną wojnę aż do 1990 r., kiedy to odkryto pierwszą gałąź międzynarodowej sieci we Włoszech. Nosiła ona kryptonim Gladio, co po włosku oznacza krótki obosieczny miecz [gladius]. Podczas gdy prasa twierdziła, że jednostki NATO pozostające w ukryciu były „najlepiej strzeżoną i najbardziej szkodliwą tajemnicą polityczno-wojskową od czasów II wojny światowej”, włoski rząd, pośród ostrej krytyki publicznej, obiecał zamknąć tajną armię. Włochy upierały się, że identyczne tajne jednostki istniały również we wszystkich innych krajach Europy Zachodniej. To oskarżenie okazało się prawdziwe, a późniejsze badania wykazały, że w Belgii tajna jednostka NATO nosiła nazwę kodową SDRA8, w Danii Absalon, w Niemczech TD BDJ, w Grecji LOK, w Luksemburgu Stay-Behind, w Holandii I&O, w Norwegii ROC, w Portugalii Aginter Press, w Hiszpanii Red Quantum, w Szwajcarii P26, w Turcji Özel Harp Dairesi, w Szwecji AGAG (Aktions Gruppen Arla Gryning), we Francji „Plan Bleu”, a w Austrii OWSGV; jednak nazwa kodowa jednostki stay-behind w Finlandii pozostaje nieznana.

W rezultacie w listopadzie 1990 r. Parlament Europejski opublikował swoją „[Rezolucję w sprawie Gladio](#)”. Ten jednostronicowy dokument zawierał szereg znanych faktów dotyczących 40-letniej tajnej [operacji Gladio](#). Parlament Europejski stwierdził:

„*.....w niektórych Państwach Członkowskich wojskowe służby specjalne (lub ich niekontrolowane oddziały) były zamieszane w poważne przypadki terroryzmu i przestępczości, o czym świadczą różne dochodzenia sądowe.*”

„*...organizacje te działały i nadal działają całkowicie poza prawem, ponieważ nie podlegają żadnej kontroli parlamentarnej, a często osoby piastujące najwyższe stanowiska rządowe i konstytucyjne nie mają o tych sprawach pojęcia*”.

„*...różne organizacje „Gladio” dysponują niezależnymi arsenałami i zasobami wojskowymi, które dają im nieznaną potencjał uderzeniowy, zagrażając tym samym strukturom demokratycznym krajów, w których działają lub działały*”.

Następnie w rezolucji zalecono rządów europejskim, aby:

„ Gwałtownie protestuje przeciwko przywłaszczeniu sobie przez niektórych żołnierzy USA w SHAPE (Naczelnej Kwaterze Głównej Sojuszniczych Sił w Europie) i w NATO (Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego) prawa do wspierania tworzenia w Europie tajnej sieci wywiadowczej i operacyjnej”.

„ ...zlikwidować wszystkie tajne siatki wojskowe i paramilitarne”.

Odznaka Operacji Gladio

Odpowiedź NATO, CIA i MI6 była stonowana. Częściowo odmówili rozmowy na ten temat z powodów „bezpieczeństwa narodowego” lub „tajemnicy wojskowej”, ale pozostawili ustalenia włoskiego i europejskiego parlamentu bez kwestionowania. To tyle, jeśli chodzi o „oficjalną narrację”. Parlament Europejski nakazał swoim państwom członkowskim rozbić sieć Gladio i nakazał NATO zamknięcie operacji. Koniec historii.

Jednakże, zakres, w jakim NATO, jako międzyrządowy sojusz wojskowy niezależnych państwowych sił zbrojnych, kiedykolwiek w pełni kontrolowało Gladio, jest dyskusyjny. Użycie przez Gladio jednostek „pozostających z tyłu” miało miejsce przed utworzeniem NATO w 1949 r. Plan został opracowany przez agencje wywiadowcze, w szczególności OSS i SOE. Jego praktyczne działanie było nadzorowane przez ich organizacje następcze, CIA i MI6. Zaangażowane były inne krajowe agencje wywiadowcze, w szczególności włoska Servizio Informazioni Difesa (SID – przekształcona w 1977 r.), ale zdolność służb bezpieczeństwa narodowego, poza CIA lub MI6, do autoryzowania operacji Gladio pozostaje kwestią sporną. Komitet Planowania Tajnego NATO (CPC) pod auspicjami SHAPE (Najwyższej Kwatery Głównej Sił Sojuszniczych w Europie) rzekomo zarządzał wszystkim. Jednak w 1957 r. kontrola operacyjna Gladio została przeniesiona pod Allied Clandestine Committee (ACC), który był nadzorowany przez Naczelnego Dowódcę Sił Sojuszniczych USA w Europie, podlegającego bezpośrednio Pentagonowi.

W 1963 roku dowództwo objął [generał Lyman Lemnitzer](#) . Pozostaje on jedynym generałem USA, który pełnił funkcję szefa sztabu armii, przewodniczącego Kolegium Połączonych Szefów Sztabów i Naczelnego Dowódcy Sojuszniczego NATO. To Lemnitzer zatwierdził propozycję [operacji Northwoods](#) , aby użyć ataków pod fałszywą flagą w celu sprowokowania konfrontacji wojskowej USA z Kubą. Nie jest do końca jasne, czy był on kluczową postacią w przekształceniu Gladio z operacji defensywnej w ofensywną. NATO wielokrotnie odrzucało wnioski o udostępnienie informacji na ten temat. Jednak jego przekonanie o wartości terroryzmu pod fałszywą flagą i moment jego mianowania są godne uwagi.

„Rozdźwięk” między państwami europejskimi a operacyjnym zarządzaniem Gladio został uwypuklony przez [wycofanie się Francji z NATO](#) w 1966 r. Nie zbiegło się to z zakończeniem francuskich [operacji Gladio](#) , zwanych „Plan Bleu”. Sugerowało to wyraźną możliwość, że nie wszystkie rządy sojusznicze NATO były w pełni świadome tego, co się dzieje. Innym przykładem braku nadzoru rządowego była portugalska operacja Gladio. CIA utworzyła ultranacjonalistyczną, prawicową organizację o nazwie Aginter Press. Kierował nią były agent rządu Vichy i sympatyk nazistów Jean-Robert de Guernadec, pod przybranym nazwiskiem Yves Guérin-Sérac. Zewnętrznie przedstawiana jako agencja prasowa, była w rzeczywistości przykrywką do przechowywania i wysyłki broni oraz szkolenia ekstremistycznych najemników, z których wielu otrzymało szkolenie w zakresie tajnych technik wojskowych w [Szkole Ameryk](#) w Panamie. Nie ma dowodów na to, że portugalska agencja wywiadowcza (PIDE) wiedziała cokolwiek o ukrytym planie Aginter Press.

Churchill-Roosevelt-Stalin

Gladio powstało początkowo w odpowiedzi na szczere przekonanie, że Armia Czerwona dokona inwazji na Europę Zachodnią. Chociaż prezydent Roosevelt, premier Churchill i premier Stalin spotkali się na [konferencji w Jałcie](#), aby ustalić, jak podzielony zostanie świat po II wojnie światowej, obawy dotyczące ekspansjonizmu sowieckiego dominowały wśród zachodnich agencji wywiadowczych.

Później [opublikowane dokumenty](#) pokazują, że strach przed obcą inwazją został wkrótce przyćmiony przez chęć powstrzymania wzrostu krajowych ruchów lewicowych. W

memorandum z marca 1946 r., przeznaczonym dla prezydenta Roosevelta, zatytułowanym „[Sowiecka polityka zagraniczna wobec Europy Zachodniej](#)”, stwierdzono:

„ Za pośrednictwem krajowych partii komunistycznych Sowietci najwyraźniej zamierzają stworzyć koalicje lewicowe, które doprowadzą do znacznej kontroli komunistów nad rządami krajowymi”.

Dokument nakreślił również potencjalną rolę Watykanu jako partnera w przeciwstawianiu się komunizmowi. Zasadniczo, przynajmniej w Europie Środkowej i Południowej, linie konfliktu zostały wytyczone między katolikami i neonazistami z prawej strony a komunistami z lewej. Nie było to całkowicie nieuzasadnione. Stalin zalewał Europę obywatelami radzieckimi i aktywnie wspierał i promował szerszy rozwój lewicowych ruchów politycznych na całym kontynencie. Rosjanie również nie byli ponad wykorzystywaniem talentów byłych nazistów. Chociaż ich podejście było znacznie mniej przyjazne niż Zachodu. [Operacja Osoaviakhim](#) siłą przeniosła nazistowskich naukowców, techników, a nawet ich fabryki i ośrodki badawcze z radzieckich terytoriów okupowanych do Rosji, gdzie naziści (i inni) zostali zmuszeni do pracy nad radzieckimi projektami zimnej wojny.

Opublikowane transkrypcje odpraw Departamentu Stanu USA dotyczących bezpieczeństwa Europy między wiosną 1947 a 1948 r. wykazały, że służby bezpieczeństwa są coraz bardziej zaniepokojone rosnącą popularnością europejskich partii komunistycznych, zwłaszcza we Włoszech. Przedstawili opinię, że rządzący umiarkowany rząd De Gasperiego może ponieść znaczne straty na rzecz komunistów w wyborach w 1948 r. Ostrzegali przed możliwym znaczącym wpływem komunistów w europejskim establishmencie politycznym.

W 1947 r. amerykańska ustawa o bezpieczeństwie narodowym powołała Centralną Agencję Wywiadowczą (CIA) i przekazała kontrolę nad „operacjami szpiegowskimi i kontrwywiadowczymi za granicą” dyrektorowi CIA (kontradmirałowi Roscoe H. Hillenkoetterowi). Następująca „[Dyrektywa Rady Bezpieczeństwa Narodowego \(NSC\) w sprawie Biura Projektów Specjalnych](#)” stanowiła:

„ .....przez tajne operacje rozumie się wszelkie działania (z wyjątkiem wskazanych w niniejszym dokumencie), które są prowadzone lub sponsorowane przez ten Rząd przeciwko wrogim państwom obcym lub grupom lub na rzecz przyjaznych państw obcych lub grup, ale które są tak zaplanowane i wykonane, że żadna odpowiedzialność Rządu USA za nie nie jest oczywista dla osób nieupoważnionych i że w przypadku ich ujawnienia Rząd USA może wiarygodnie zrzec się wszelkiej odpowiedzialności za nie”.

„Prawdopodobne zaprzeczenie” pozostaje do dziś centralną zasadą tajnych operacji. W dokumencie wymieniono także formę, jaką mogą przyjąć te tajne operacje. Obejmowało to: „działalność związana z: propagandą, wojną ekonomiczną; prewencyjną akcją bezpośrednią, w tym sabotażem, zwalczaniem sabotażu, niszczeniem i ewakuacją; działalnością wywrotową przeciwko wrogim państwom, w tym pomocą podziemnym ruchom oporu, partyzantom i grupom wyzwolęńczym uchodźców oraz wspieraniem rodzimych elementów antykomunistycznych w zagrożonych krajach wolnego świata”.

[Dodano dyrektywę NSC 4 i 4-A](#) :[47]

„ Obecna sytuacja na świecie wymaga natychmiastowego wzmocnienia i skoordynowania wszystkich zagranicznych środków informacyjnych rządu USA, mających na celu wpływanie na postawy w krajach zagranicznych w kierunku sprzyjającym osiągnięciu jego celów. Inicjowanie i opracowywanie... konkretnych planów i programów mających na celu wpływanie na opinię publiczną za granicą.

...Uważa się, że Dyrektor Centralnej Agencji Wywiadowczej podjął właściwe i adekwatne działania w związku z tajnymi operacjami psychologicznymi za granicą...”

W załączniku nr 5 do dyrektywy wyjaśniono, w jaki sposób te operacje wojny psychologicznej „muszą” być prowadzone:

Rada Bezpieczeństwa Narodowego... ustaliła, że w interesie pokoju na świecie i bezpieczeństwa narodowego Stanów Zjednoczonych, zagraniczna działalność informacyjna rządu USA musi być uzupełniona o tajne operacje psychologiczne.

Podobieństwo metod operacyjnych zaangażowanych w tajne działania psychologiczne i wywiadowcze oraz potrzeba zapewnienia ich tajności i uniknięcia kosztownego powielania sprawiają, że Centralna Agencja Wywiadowcza jest logiczną agencją do prowadzenia takich operacji. Stąd... Rada Bezpieczeństwa Narodowego nakazuje Dyrektorowi Centralnej Agencji Wywiadowczej inicjowanie i prowadzenie, w granicach dostępnych funduszy, tajnych operacji psychologicznych...”

Po stosunkowo słabym wyniku komunistów we włoskich wyborach powszechnych w 1948 r. alarm odnotowany w transkryptach Departamentu Stanu wydawał się nieco nie na miejscu, ale strach przed komunizmem utrzymywał się i definiował zimną wojnę przez następne 40 lat. Ujawnienie Gladio ujawniło, że „wsparcie rodzimych elementów antykomunistycznych” w praktyce oznaczało finansowanie, wyposażenie i szkolenie neonazistów i innych grup terrorystycznych. Na przykład porwanie i zabójstwo włoskiego premiera Aldo Moro i 5 jego pracowników w 1978 r.; zamach bombowy na Oktoberfest w Monachium w 1980 r., w którym zginęło 13 osób, a 211 zostało rannych; oraz seria masakr w Brabancji, która miała miejsce w Belgii w latach 1982–1985, w której zginęło 28 osób, a 40 zostało rannych, były powiązane z Gladio.

Przedstawiona przez Parlament Europejski koncepcja, że agenci Gladio byli „zaangażowani w poważne przypadki terroryzmu”, była słuszna, ale przedstawiała tylko połowę historii. Zapomniano wspomnieć, że agenci Gladio byli zaangażowani w poważne przypadki terroryzmu „pod fałszywą flagą”.

Biorąc pod uwagę tysiące zamordowanych przez agentów Gladio w ciągu 40 lat udowodnionego istnienia, „dlaczego” popełnili te barbarzyńskie ataki, wydaje się kwestią drugorzędną. Rzeczywistość jest taka, że na pewnym poziomie zachodnie agencje wywiadowcze i służby bezpieczeństwa były zaangażowane w organizację strasznych zbrodni popełnionych przeciwko cywilom w całej Europie i poza nią. Istnieje wiele dowodów potwierdzających ten fakt ponad wszelką wątpliwość. Jednak jeśli mamy zrozumieć, dlaczego

niektórzy ludzie zwani „teoretykami spiskowymi” nadal kwestionują oficjalne narracje dotyczące ataków terrorystycznych, ważne jest, aby najpierw rozważyć zarówno racjonalne uzasadnienie operacji Gladio pod fałszywą flagą, jak i ich rolę „operacji psychologicznej”.

Vincent Vinciguerra

W maju 1972 roku trzech Carabinieri (włoskich policjantów) zginęło, gdy podejrzany samochód, który badali, eksplodował. Znana jako [Peteano Bombing](#) skrajnie lewicowa grupa terrorystyczna Czerwona Brygada, którą Licio Gelli pomógł stworzyć, została obwiniona o morderstwa. Choć nie odbył się żaden proces, ekspert ds. materiałów wybuchowych Marco Morin przedstawił raport, w którym stwierdzono, że użyte materiały wybuchowe były takie same, jak te wcześniej używane przez grupę terrorystyczną Czerwona Brygada. Uznano to za wystarczające, aby włoskie władze mogły rozprawić się z Czerwoną Brygadą i innymi znanymi komunistami. Doszło do serii nalotów i aresztowano ponad 200 lewicowych aktywistów.

Dopiero w 1984 r., kiedy włoski [sędzia Felice Casson](#) wznowił śledztwo w sprawie zamachu bombowego w Peteano, nieprawidłowości w tej sprawie stały się oczywiste. Casson odkrył, że nie przeprowadzono żadnego śledztwa w sprawie miejsca zamachu, a raport Morina na temat materiałów wybuchowych był sfałszowany. Jego śledztwo wykazało, że użytym materiałem wybuchowym był wojskowy materiał wybuchowy C4. Odkrył inny incydent w 1972 r., kiedy to karabinierzy znaleźli skład broni w Trieście, zawierający C4, który został utajniony przez włoskie władze. To doprowadziło Cassona do zidentyfikowania krajowej sieci ukrytych zapasów broni, materiałów wybuchowych i amunicji NATO używanych przez agentów Gladio. C4 użyte w Peteano pochodziło z arsenału ukrytego w Weronie.

Casson nakazał aresztowanie [Vincenzo Vinciguerry](#), który był członkiem neonazistowskiej grupy paramilitarnej Ordine Nuovo (Nowy Porządek). Ekspert ds. bomb Marco Morin, który sfałszował dowody dotyczące materiałów wybuchowych w 1972 r., również był jej członkiem. Zeznania Vinciguerry opisywały sieć komórek terrorystycznych Gladio, koordynowaną przez

służby bezpieczeństwa. Przyznając się do odpowiedzialności za zamach bombowy w Peteano, oświadczył, że pomagała mu włoska SID, która chroniła ich „aktywa”, przemycając go do Hiszpanii po morderstwach.

Chociaż rozsądnie jest zachować ostrożność w stosunku do roszczeń składanych w sądzie przez przestępców, oświadczenia Vinciguerry zostały potwierdzone przez innych, takich jak włoski i europejski parlament, i są poparte zarówno dowodami fizycznymi, jak i dokumentami. Nie wiadomo, aby był wysoko postawioną postacią w hierarchii Gladio. Jednak najwyraźniej był dobrze poinformowany, a jego oświadczenia były zgodne zarówno z oficjalnymi ujawnieniami, jak i dochodzeniem w sprawie Operacji Gladio przez innych, w tym sądownictwo.

Wbrew twierdzeniom Andreottiego, że 127 składów broni zostało wycofanych z użytku i że Gladio nie było zamieszane w „Lata ołowiu”, relacja Vinciguerry wydaje się bardziej prawdopodobna, biorąc pod uwagę dowody. Stwierdził, że od zamachu bombowego na Piazza Fontana w Mediolanie w 1969 r., w którym zginęło 17 osób, do masakry 85 osób na stacji kolejowej w Bolonii w 1980 r., agenci Gladio byli w pełni zaangażowani. Te ataki fałszywie zrzucono na skrajną lewicę, ale zostały przeprowadzone przez skrajnie prawicowe oddziały Gladio.

Vinciguerra opisał cel ataków pod fałszywą flagą:

„ Trzeba było atakować cywilów, ludzi, kobiety, dzieci, niewinnych ludzi, nieznaną ludzi, którzy byli daleko od wszelkich gier politycznych. Powód był całkiem prosty. Mieli zmusić tych ludzi, włoską opinię publiczną, aby zwrócili się do państwa, aby poprosić o większe bezpieczeństwo. To była właśnie rola prawicy we Włoszech. Stawiła się na służbę państwa, które stworzyło strategię trafnie nazwaną „Strategią Napięcia”, ponieważ musieli sprawić, aby zwykli ludzie zaakceptowali, że w dowolnym momencie w okresie 30 lat, od 1960 do połowy lat osiemdziesiątych, można było ogłosić stan wyjątkowy. Tak więc ludzie chętnie wymieniliby część swojej wolności na bezpieczeństwo, jakim jest możliwość chodzenia po ulicach, jazdy pociągami lub wejścia do banku. Taka jest logika polityczna stojąca za wszystkimi zamachami bombowymi. Pozostają bezkarne, ponieważ państwo nie może potępić siebie”.

„ [Strategia napięcia](#) ”, opisana przez Vinciguerrę, ewidentnie stała za atakami Gladio od końca lat 60. XX wieku. Wydaje się prawdopodobne, że operacja ta przeszła od defensywnego środka zaradczego, który miał być stosowany w przypadku okupacji zagranicznej, do ofensywnej kampanii, mającej na celu manipulowanie opinią publiczną, na początku lat 60. Jednym z opublikowanych dokumentów związanych z Gladio był raport [Servizio Informazioni Delle Forze Armate](#) (Służby Sił Zbrojnych) z 1959 roku na temat Gladio. Jasno zdefiniowano w nim główne zagrożenie jako pochodzące ze strony rodzimych grup komunistycznych, a nie radzieckiej inwazji wojskowej. Zasugerowano również, że operacje Gladio mogłyby zostać wykorzystane do rozwiązania tego problemu.

Jednostki Gladio nie były rozmieszczone tylko w Europie. Głównym teatrem działań była Turcja. Pozostali tureccy żołnierze byli nazywani contra-guerilla, a jednym z ich podręczników

szkoleniowych był US Army Field Manual 31-15 z 1961 r. „Operations Against Irregular Forces” [25]. Podręcznik ten oferował diagram planowanych struktur komórek, w tym wykorzystania komórek terrorystycznych. Choć rzekomo odnosił się do sposobu, w jaki wróg może się zorganizować, jest to ta sama proponowana struktura Gladio, która została podana w raporcie Armed Forces Service z 1959 r. Mianowanie generała Lemnitzera w 1963 r. sugeruje również możliwość zmiany priorytetów na początku lat 60.

Spornym i potencjalnie obciążającym dokumentem jest [US Army Field Manual 30-31b](#) z 1970 r. „Stability Operations – Intelligence: Special Fields”. Został odkryty, gdy policja przeprowadziła rewizję w domu Licio Gellego. Gelli twierdził, że dał mu go przyjaciel z CIA. Podczas gdy CIA w dużej mierze milczała w kwestii Gladio, starała się zaprzeczyć autentyczności Field Manual z 1970 r., twierdząc, że jest to rosyjski falsyfikat. Wydaje się to prawdopodobne, biorąc pod uwagę, że niektóre dostępne wersje, podkreślane przez osoby wątpiące w jego pochodzenie, nie wyglądają jak inne podręczniki polowe, o których wiadomo, że są autentyczne.

Twierdzenie Licio Gellego, jeśli wiarygodne, nasuwa pytanie, dlaczego CIA miałyby przekazać sfałszowany radziecki dokument jako swój własny. Być może sugeruje to, że dokument, niezależnie od jego pochodzenia, był używany tak, jakby był autentyczny. Rosjanie z pewnością posiadali kopie autentycznych podręczników polowych CIA, więc dlaczego mieliby posuwać się do tworzenia „falszywki”, która nie wydaje się autentyczna, jest zadziwiające. Wbrew oficjalnym zaprzeczeniom CIA, jego możliwą autentyczność poparł były zastępca dyrektora CIA Ray S. Cline, który powiedział:

„Cóż, podejrzewam, że to autentyczny dokument. Nie wątpię. Nigdy go nie widziałem, ale to jest rodzaj operacji wojskowych sił specjalnych, które są opisywane. Z drugiej strony, musisz pamiętać, że departament obrony i prezydent nie inicjują żadnych z tych rozkazów, dopóki nie nadarzy się odpowiednia okazja”.

Niemniej jednak można zrozumieć, dlaczego CIA przerwała swoje zwyczajowe milczenie na temat Gladio, aby zdystansować się od Field Manual 30-31b, gdy czytamy jego treść. W instrukcji napisano:

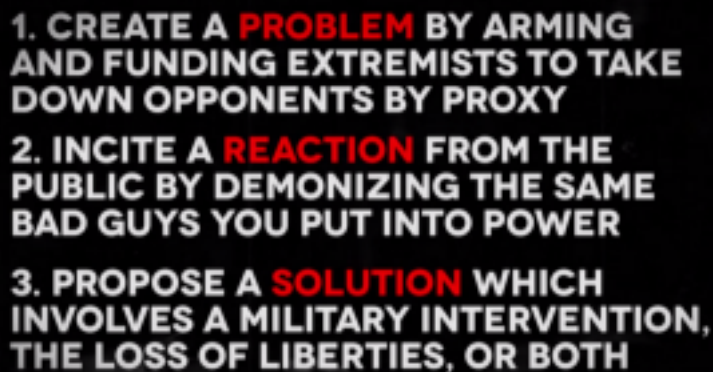
„Mogą zdarzać się sytuacje, gdy rządy HC [kraju przyjmującego] wykazują bierność lub niezdecydowanie w obliczu komunistycznej dywersji i zgodnie z interpretacją amerykańskich służb specjalnych nie reagują wystarczająco skutecznie. Najczęściej takie sytuacje mają miejsce, gdy rewolucjoniści tymczasowo rezygnują ze stosowania siły i w ten sposób mają nadzieję na uzyskanie przewagi, ponieważ przywódcy kraju przyjmującego błędnie uważają sytuację za bezpieczną. Wywiad armii USA musi mieć środki do przeprowadzania operacji specjalnych, które przekonają rządy krajów przyjmujących i opinię publiczną o realności niebezpieczeństwa ze strony powstańców i konieczności przeciwdziałania.

W tym celu wywiad US Army powinien starać się przeniknąć do rebelii za pomocą agentów na specjalnym zadaniu, z zadaniem tworzenia specjalnych grup akcji wśród bardziej radykalnych elementów rebelii. Gdy pojawi się sytuacja przewidziana powyżej, grupy te, działające pod

kontrolą wywiadu US Army, powinny być wykorzystywane do wszczynania gwałtownych lub nienasilnych działań w zależności od charakteru sprawy”.

Niezależnie od tego, kiedy dokładnie „Strategia napięcia” została po raz pierwszy przyjęta, włoscy badacze jednoznacznie zidentyfikowali ją jako integralny element Gladio. Odnosi się ona do stosowania zarówno środków przemocy, takich jak terroryzm i zamachy, jak i środków bez przemocy, takich jak propaganda i wojna ekonomiczna, w celu wywołania stanu strachu i niepewności wśród ludności. Celem jest przekonanie opinii publicznej o „rzeczywistości niebezpieczeństwa powstania”.

Celem było podsycanie podziałów społecznych, dezorientacja społeczeństwa i podsycanie niepokojów. Umożliwiło to elementom „[głębokiego państwa](#)” osiągnięcie szeregu celów. Obejmowały one, ale nie ograniczały się do, manipulowania wyborami, uzasadniania działań militarnych, prześladowania tych, którzy kwestionowali państwo (jako „niepatriotycznych” lub „zdrajców”) oraz tworzenie publicznych żądań dalszych kontroli państwowych jako środka „ochrony publicznej”.

1. CREATE A **PROBLEM** BY ARMING AND FUNDING EXTREMISTS TO TAKE DOWN OPPONENTS BY PROXY

2. INCITE A **REACTION** FROM THE PUBLIC BY DEMONIZING THE SAME BAD GUYS YOU PUT INTO POWER

3. PROPOSE A **SOLUTION** WHICH INVOLVES A MILITARY INTERVENTION, THE LOSS OF LIBERTIES, OR BOTH

Ludzie zwani „teoretykami spiskowymi”

zaczęli opisywać ten proces manipulacji państwem jako „[problem, reakcja, rozwiązanie](#)”. Państwo tworzy „problem”, a następnie, za pomocą kontrolowanych przez siebie organizacji medialnych, ogranicza narrację, aby manipulować „reakcją” społeczeństwa. Daje to państwu możliwość zaoferowania „rozwiązania” wyborcu. Można to również postrzegać jako tworzenie „porządku z chaosu” w oparciu o zasadę „dziel i rządź”. Biorąc pod uwagę to, co wiemy o Gladio, wydaje się to rozsądnym opisem tego, w jaki sposób państwowy terror pod fałszywą flagą był wykorzystywany do kształtowania opinii publicznej we Włoszech w „latach ołowiu”. Gladio podniósł również inną, być może nawet mniej komfortową, możliwość. Wydaje się jasne, że wybrane suwerenne rządy nie miały operacyjnego dowództwa. Sugeruje to, że istniała inna forma rządu, ukryta zarówno przed opinią publiczną, jak i wieloma osobami w politycznym establishmentie, która działała poza rządami prawa, bez demokratycznego nadzoru lub kontroli. „[Państwo głębokie](#)”.

Niektórzy wysoko postawieni przedstawiciele establishmentu, tacy jak Andreotti, Gelli i Lemnitzer, wiedzieli o Gladio, podobnie jak niektórzy terroryści ekstremiści, tacy jak Vinciguerra, którzy byli zatrudniani do mordowania cywilów pod jego władzą. Jednak

prawdopodobne zastosowanie kompartmentalizacji oznacza, że tylko niewielka mniejszość zaangażowanych osób posiadałaby pełne zrozumienie ogólnych celów operacji.

To właśnie te osoby, w tym wielu zaangażowanych nazistów i neofaszystów, skutecznie utworzyły równoległy rząd europejski, zdolny do wykorzystania znacznych zasobów państwowych, bez żadnych ograniczeń, aby osiągnąć dowolny cel, jaki uznali za stosowny. Ludzie, którzy finansowali te działania, społeczeństwo, dowiedzieli się o tym jako ostatni, ponieważ byli ich celem.

Vincenzo Vinciguerra jest niewątpliwie morderczym ideologiem, którego czyny były nikczemną zdradą jego włoskich rodaków, bez względu na to, w co wierzy. Jest również elokwentny, z przerażającą zdolnością do zwięzłego wyjaśniania niewyobrażalnych rzeczy. Mówiąc o istnieniu tej tajnej struktury rządowej, powiedział:

„Wraz z masakrą w Peteano i wszystkimi, które nastąpiły później, wiedza powinna być już jasna, że istniała prawdziwa, żywa struktura, ukryta i tajemna, mająca zdolność nadawania strategicznego kierunku tym okrucieństwom... leży w samym państwie... We Włoszech istnieje tajna siła równoległa do sił zbrojnych, złożona z cywilów i wojskowych, w charakterze antyradzieckim, czyli w celu zorganizowania oporu na włoskiej ziemi przeciwko armii rosyjskiej... Tajna organizacja, superorganizacja z siecią łączności, bronią i materiałami wybuchowymi oraz ludźmi wyszkolonymi w ich używaniu... Superorganizacja, która, nie mając sowieckiej inwazji wojskowej, która mogła nie nastąpić, podjęła się zadania, w imieniu NATO, zapobieżenia przesunięciu się na lewo w równowadze politycznej kraju. Uczynili to przy pomocy oficjalnych służb specjalnych oraz sił politycznych i wojskowych”.

Gladio udowadnia, że sponsorowany przez państwo, fałszywy terroryzm pod flagą, przeciwko ludności kraju gospodarza, jest faktem historycznym. Niezdolność i częsta odmowa innych, aby nawet spojrzeć na dowody, może być zniechęcająca. Jeśli nie uznamy rzeczywistości terroryzmu państwowego, te przestępstwa będą kontynuowane. To może jedynie doprowadzić społeczeństwo do niekończącego się konfliktu i ucisku. Za każdym razem, gdy dochodzi do możliwego ataku terrorystycznego pod fałszywą flagą lub kontrolowanego przez państwo, takiego jak 11 września lub 7 lipca, desperacja, aby zachęcić ludzi do „obudzania się”, rośnie. Jednak ci, którzy uważają się za „obudzonych”, powinni może zastanowić się nad mnogością tematów, o których nic nie wiedzą, zanim zaczną oskarżać innych o ignorancję.

Jak powiedział Donald Rumsfeld:

„Są znane znane. To rzeczy, o których wiemy, że wiemy. Są znane nieznanne. To znaczy, są rzeczy, o których wiemy, że nie wiemy. Ale są też nieznanne nieznanne. Są rzeczy, o których nie wiemy, że nie wiemy.”

W rezolucji Parlamentu Europejskiego z 1990 r. w sprawie Gladio Affair wezwano zaangażowane państwa do oczyszczenia swoich miejsc występowania Gladio. Jednak do tej pory tylko Belgia, Włochy i Szwajcaria wszczęły jakiegokolwiek dochodzenia w tej sprawie. Jeśli cel Gladio był taki, jak opisał Vinciguerra, to był to sukces. Ludzie w całej Europie byli odrzuceni przez skrajnie lewicowy „terroryzm”. Zwrócili się do państwa o ochronę.

Czy rozsądne jest pytanie, czy strategia napięcia zakończyła się wraz z oficjalnym ujawnieniem Gladio? Czy są jakieś podstawy, by sądzić, że była kontynuowana? Czy nadal możemy dostrzec dowody jej wdrożenia?

Proszę rozważyć wsparcie mojej pracy .

Naprawdę potrzebuję Twojej pomocy, jeśli zamierzam nadal dostarczać badania i analizy, które cenisz, w pełnym wymiarze godzin. Możesz wesprzeć moją pracę za mniej niż cenę filiżanki kawy [za pośrednictwem mojej strony darczyńców](#) lub zostać płatnym subskrybentem [mojego Substack](#) .

Wyrażam wdzięczność mojemu redaktorowi, który wniósł nieoceniony wkład do moich artykułów od października 2021 r. (ale który z przyczyn osobistych woli pozostać anonimowy).

Sprawdź mój substack

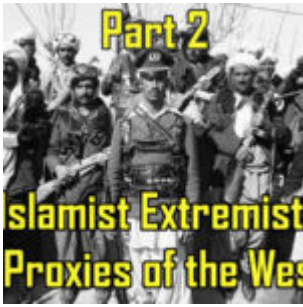
Proszę zapisać się na [kanał RSS Iaina Davisa](#)

Możesz swobodnie udostępniać wszystko z [iaindavis\[.\]com](#), z wyłączeniem wszelkich treści stron trzecich. Korzystam z [licencji Creative Commons](#) . Proszę tylko o podanie autora i wyraźne oznaczenie wszelkich wprowadzanych zmian. Proszę o szerokie udostępnianie mojej pracy. Cenzura się nasila i musimy rozpowszechniać te informacje. Jeśli cenisz to, co robię, rozważ [wsparcie mojej pracy](#) . Wielkie dzięki.

Powiązane posty:

[Ekstremiści islamscy – pełnomocnicy Zachodu – część 2](#)

[Kim jest ISIS](#)

[Poza Gladio – Nowa strategia](#)

[napięcia](#)

[Ekstremiści islamscy – pełnomocnicy Zachodu – część 4](#)

- [Poprzedni post](#)
- [Następny post](#)

2 komentarzew sprawie „Operacji Gladio – Twarde dowody na sponsorowany przez rząd fałszywy terrorizm”.

1. [Susie Hopson](#) | [22 maja 2024 o 7:05](#) | [Odpowiedz](#)

Świetny artykuł – istnieje książka zatytułowana Operation Gladio autorstwa Paula L. Williamsa, która szczegółowo opisuje nieświęty sojusz Watykanu, CIA i mafii

o [Iain Davis](#) | [24 maja 2024 o 7:40](#) | [Odpowiedz](#)

Dzięki. Przeczytałem tylko książkę Gansera, więc muszę sprawdzić Williama.

Zostaw komentarz

Twój adres e-mail nie zostanie opublikowany.

Komentarz

Nazwa *

Adres e-mail *

Strona internetowa

Zapisz moje imię, adres e-mail i witrynę w tej przeglądarce na potrzeby kolejnych komentarzy.

Atak w Manchesterze – ZA DARMO –

Atak w Manchesterze

BEZPŁATNIE dla subskrybentów newslettera

SUBSCRIBE HERE

Nazwa

E-mail

Zgoda na marketing : Wyrażam zgodę na otrzymywanie newslettera iaindavis.com na podany adres e-mail.

Czego się spodziewać : Twój adres e-mail nigdy nie zostanie udostępniony nikomu. Po prostu kliknij link anulowania subskrypcji na dole dowolnego e-maila, aby natychmiast anulować subskrypcję.

[Warunki i postanowienia](#)

Proszę rozważyć comiesięczną darowiznę

Proszę o wsparcie mojej pracy

Podstos Iaina Davisa

Proszę o wsparcie mojej pracy z kryptowalutami

Szukaj postów Iaina Davisa

Szukaj:

Obserwuj mnie w mediach społecznościowych

npub1aktx8y6pl8xezd9gnaz2u5w6462mlpz2hx8qumcyg6xrpmduwj2s35c0j6

[Telegram](#)

[Świergot](#)

[Odyseja](#)

Prawa autorskie 2024 | In This Together na licencji [Creative Commons Uznanie autorstwa-](#)

[Użycie niekomercyjne 4.0 Międzynarodowe.](#)

Zarządzaj zgodą